

În sat stăpână-i Toamna

Emilia Plugaru

Pe drumul cel de țară
Desculți și dezbrăcați
Ne întreceam la fugă,
Cu vântul eram frați.

Și satul era viu,
Și nucii viguroși,
Părinți frumoși aveam,
Și noi eram frumoși.

Și toamne cu ploi calde,
Și hore cu avânt,
Când mustul saltă-n spumă
Ce chiote, ce cânt!

Bunei cu plete albe
La vorbă pe la porți...
- Să îi saluți, copile,
- Și cinstea să le-o porți!

Așa îmi zicea mama,
Așa m-a învățat.
Îmi amintesc povața
Și-acum când trec prin sat...

Pășesc pe ulicioară,
Dar satul parcă nu-i,
Văd case peste case
Ce par a nimănui.

Nici câinii nu mai latră,
E liniște de tot.
Și rar de vezi la poartă
Bunică cu nepot.

Prin curți - bătrâni în cârje,
Împovărați de ani.
Prin case părăsite -
Bătrâni rămași orfani.

Bătrâni cu suflet trist
Și ochi înlăcrimați,
Copii, nepoți și rude,

Sunt toți acum plecați...

În sat stăpână-i Toamna
Și plouă cu rugină.
Mă-apropii, bat la poartă,
Se-aprinde o lumină,

Un licăr de speranță,
Și amintiri vin roi:
- Deschideți, mamă, tată!
Eu m-am întors la voi!